

บทนำ

๑. ปัญหา

ประเทศไทยเป็นประเทศกำลังพัฒนาซึ่งมีความซับซ้อนในรูปแบบและเนื้อหาของ
อุตสาหกรรมพลังเคลื่อนไหวทางการ เมืองและกระบวนการทางการ เมือง รวมทั้งมีความ
ลำบากในการที่จะเลือกรับเอาโครงการปกครองรูปแบบหนึ่งมาใช้ โดยเฉพาะใน
ภาวะที่มีการแข่งขันในการขยายอิทธิพลระหว่างสองอุตสาหกรรมที่ขัดแย้งกันคือ อุตสาหกรรม
ประชาธิปไตยกับคอมมิวนิสต์ จึงทำให้ลาวต้องเลือกเอาว่าจะมีการปกครองในระบอบใด
ประชาธิปไตยหรือคอมมิวนิสต์

นอกจากลาวจะต้องเผชิญปัญหาต่าง ๆ กันแล้วลาวยังเป็นดินแดนที่ตกอยู่
ใต้อิทธิพลของการเมืองระหว่างประเทศอีกด้วย ทั้งนี้ เพราะอินโดจีนอันเป็นที่ตั้งของ
ประเทศลาวนั้นมีความสำคัญทางยุทธศาสตร์ต่อบรรดามหาอำนาจฝ่ายต่าง ๆ ซึ่งมุ่งที่จะ
ขยายอิทธิพลของตนหรือสกัดกั้นอิทธิพลของอีกฝ่ายหนึ่ง ทำให้ประเทศต่าง ๆ ในอินโดจีน
รวมทั้งลาวต้องถูกแทรกแซงจากประเทศมหาอำนาจและไม่มีอิสระในการบริหารประเทศ
หรือกำหนดนโยบายใด ๆ ได้เต็มที่ และอาจลาวได้วบางครั้งที่ถึงกับต้องกำหนดนโยบายไป
ตามความต้องการของประเทศมหาอำนาจ ยิ่งกว่านั้นลาวยังเป็นดินแดนที่อาจเรียกได้ว่า
เป็นสมรภูมิของการต่อสู้ระหว่างอุตสาหกรรมที่ต่างกัน และเป็นสมรภูมิของมหาอำนาจในการ
ขยายอิทธิพล ยังผลให้ลาวอยู่ในสภาวะที่ช่วยตัวเองไม่ได้เพราะต้องสู้รบกันอยู่ตลอดเวลา
จนเป็นปัญหาแก่รัฐบาลในการบริหารประเทศให้บรรลุจุดประสงค์สำคัญของชาติ คือการ
สร้างความเจริญให้กับประเทศ ยกฐานะพื้นฐานทางเศรษฐกิจของประชาชน และสร้าง
สรรค์สวัสดิภาพและสงบสุขให้แก่ประชาชน

๒. ความสำคัญ

กิ่งที่ไต่กล่าวแล้วว่าประเทศลาวมีปัญหาในการที่จะเลือกรับเอาอุดมการแบบใดแบบหนึ่งมาใช้ โดยเฉพาะในภาวะที่มีการแข่งขันในการขยายอิทธิพลของมหาอำนาจซึ่งลาวเป็นประเทศเล็ก ๆ ที่ตกอยู่ในภูมิภาคนี้ ไม่สามารถที่จะป้องกันหรือหลบหลีกจากการถูกแทรกแซงนี้ได้ ดังนั้นสภาวะทางการเมืองของลาวจึงประสบกับความยุ่งยากมาโดยตลอด เนื่องมาจากการที่มหาอำนาจแต่ละฝ่ายก็ให้การช่วยเหลือสนับสนุนลาวฝ่ายที่มีอุดมการ เช่นเดียวกันตน อย่างไรก็ตามภาวะของการต่อสู้แย่งชิงอำนาจกันอย่างรุนแรงได้กลายมาเป็นภาวะของการผองคลาความตึงเครียดระหว่างมหาอำนาจ ทำให้ลาวต้องพลอยตกอยู่ที่อิทธิพลของเหตุการณ์นี้ด้วย โดยผู้นำลาวฝ่ายต่าง ๆ ทั้งสามฝ่าย อันประกอบด้วย ฝ่ายกลาง ภายใต้การนำของเจ้าสุวรรณหงษา, ฝ่ายขวา ภายใต้การนำของเจ้าบุญชุ่ม ๓ จำปาศักดิ์ และฝ่ายซ้ายหรือฝ่ายขบวนการ ปเทศลาว ภายใต้การนำของเจ้าสุภานุวงศ์ ต่างก็ถูกบีบบังคับให้รวมจัดตั้งรัฐบาลผสมอันเป็นเงื่อนไขตามสัญญาเจนีวาปี ๒๕๐๕ รัฐบาลผสมชุดนี้มีเจ้าสุวรรณหงษา ผู้นำลาวฝ่ายกลางเป็นนายกรัฐมนตรี และฝ่ายกลางนี้ได้รับตำแหน่งรัฐมนตรี ๑๑ ตำแหน่ง ส่วนฝ่ายขวาและฝ่ายซ้ายได้ฝ่ายละ ๔ ตำแหน่ง ทั้งนี้เป็นไปตามความต้องการของมหาอำนาจที่จะให้ลาวเป็นกลาง โดยใช้ฝ่ายกลางเป็นผู้คล้อยตามฝ่ายขวากับฝ่ายซ้ายเพื่อมิให้ฝ่ายขวาหรือฝ่ายซ้ายที่ตนสนับสนุนต้องเป็นฝ่ายเสียเปรียบ

อย่างไรก็ตาม เหตุการณ์ไม่ได้เป็นไปตามที่ประเทศมหาอำนาจต้องการ เนื่องจากลาวฝ่ายกลางภายใต้การนำของเจ้าสุวรรณหงษาไม่ได้มีพลังในตัวเองพอที่จะควบคุมหรือคล้อยตามฝ่ายขวากับฝ่ายซ้ายไว้ได้ แต่กลับถูกฝ่ายขวาและฝ่ายซ้ายแย่งกันใช้อิทธิพลครอบงำเสียจนฝ่ายกลางไม่เป็นตัวของตัวเอง และไม่อาจดำเนินงานตามความต้องการของประเศมหาอำนาจที่จะให้รักษาความเป็นกลางไว้ เมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนี้ ประเทศมหาอำนาจต่างก็หันกลับไปช่วยเหลือลาวฝ่ายที่ตนสนับสนุนต่อไป

เพื่อป้องกันมิให้ลาวฝ่ายที่มีอุดมการ เช่นเดียวกับคนทองเพลิงยงพล้ำ ซึ่งจะ เป็นผลถึงการสูญเสียอิทธิพลของฝ่ายตนในที่สุด เมื่อเป็นดังนี้ รัฐบาลสมชจึงตั้งขึ้นมาเพื่อรักษาความเป็นกลางก็ไม่สามารถที่จะดำเนินการต่อไปได้ และอันที่จริงแล้ว รัฐบาลสมชนั้นก็ ได้สลายตัวไปโดยความเป็นจริงตั้งแต่ปี ๒๕๐๒ จากเหตุการณ์ซึ่งรัฐมนตรีฝ่ายกลางนิยมชาย ในรัฐบาลสมชคนนั้นยังถูกลอบสังหาร และเกิดการปะทะกันระหว่างทหาร ของฝ่ายขบวนการปลดปล่อยลาวกับฝ่ายรัฐบาลที่เวียงจันทน์แล้ว

จากเหตุการณ์ดังกล่าวนี้จะเห็นได้ว่ารัฐบาลสมชคนที่ ๒ นี้ ถูกจัดตั้งขึ้นมาโดยประเทศมหาอำนาจเพื่อผลในการโอนคลายความตึงเครียด โดยหวังจะให้ลาวเป็นกลาง เพื่อไม่ให้ฝ่ายใดเสียเปรียบใครเปรียบกัน แต่เมื่อรัฐบาลสมชคนนี้ไม่สามารถดำเนินงานได้ตามความต้องการ เพราะประสบอุปสรรคจากปัจจัยทางพื้นฐานและการแก่งแย่งชิงอำนาจกันภายในของลาวฝ่ายต่าง ๆ ซึ่งลาวฝ่ายกลางไม่มีพลังที่จะควบคุมได้ ประเทศมหาอำนาจและประเทศบางประเทศจึง รวมลงนามกำกับประกันความเป็นกลางของลาวเอง ก็กลับไปให้การสนับสนุนลาวฝ่ายที่มีอุดมการ เช่นเดียวกับคน ซึ่งเท่ากับเป็นผู้จัดตั้งขึ้นมา และเป็นผู้ร่วมทำลายรัฐบาลสมชคนในที่สุดนั่นเอง

๓. วัตถุประสงค์

ในการศึกษาเพื่อเรียบเรียงวิทยานิพนธ์เรื่องอุปสรรคในการปกครองลาวสมัยเจ้าสุววรรณภุมมา ศึกษาเฉพาะความล้มเหลวของรัฐบาลสมชคนที่ ๒ ปี ๒๕๐๕ นี้ มีวัตถุประสงค์คือ

๑. เพื่อชี้ให้เห็นถึงอุปสรรคต่าง ๆ ซึ่งทำให้รัฐบาลสมชคนนี้อาจดำเนินงานได้ ซึ่งอุปสรรคต่าง ๆ เหล่านี้ประกอบด้วยปัจจัยภายใน อันเกิดจากสภาพพื้นฐาน สภาพแวดล้อม พลังเคลื่อนไหว และเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในการที่รัฐบาลสมชคนที่ ๒ ภายใต้การนำของเจ้าสุววรรณภุมมาบริหาร ประเทศอยู่ อาทิเช่น การแก่งแย่งชิงอำนาจ

กันระหว่างลาวฝ่ายต่าง ๆ รวมทั้งการขาดพลังของลาวฝ่ายกลางที่จะประสานพลังคุณ
อำนาจลาวฝ่ายชวากับลาวฝ่ายซ้ายเอาไว้ได้

๒. เพื่อเป็นตัวอย่างแสดงว่าไม่มีรัฐบาลโลกที่จะสามารถแสดงบทบาทความ
เป็นกลางได้อย่างแท้จริงตลอดจนรักษาความเป็นกลางเอาไว้ได้ โดยปราศจากพลัง
อำนาจในตัวเองที่จะสามารถควบคุมหรือดวงพลังอำนาจและอิทธิพลของกลุ่มหรือฝ่าย
ต่าง ๆ ภายในประเทศในสภาวะที่มีการแข่งขันในการขยายอิทธิพลของประเทศมหา
อำนาจ

๘. วิธีการศึกษาและการเสนอเรื่อง

ในการศึกษาเพื่อวิจัยวิทยานิพนธ์นี้เป็นไปในรูปของการค้นคว้าวิจัยทาง
เอกสาร (Documentary Research) และเอกสารที่ใช้ในการวิจัยนี้ส่วนใหญ่เป็น
เอกสารของทางราชการซึ่งเป็นเอกสารลับ ดังนั้นจึงเป็นอุปสรรคสำคัญในการที่จะนำ
เอาข้อมูลในเอกสารต่าง ๆ นั้นมาใช้ได้ แต่ก็ได้นำไปเปรียบเทียบกับเอกสารเปิดเผย
อื่น ๆ ซึ่งมีข้อมูลคล้ายคลึงกันเพื่อที่จะอ้างอิงเอาเอกสารเปิดเผยนั้น ๆ มาใช้ อย่างไร
ก็ตามผู้เขียนก็ได้ใช้ความพยายามอย่างที่สุดแล้วที่จะนำเอาข้อมูลที่พอจะเชื่อถือได้นำมา
ลงไว้ แม้ว่าข้อมูลนั้นจะได้รับจากหนังสือที่ยังไม่มีการรับรองก็ตาม ผู้เขียนขอยืนยันว่า
ได้ทำการตรวจสอบจากเอกสารของทางราชการรวมทั้งจากเอกสารชาวกรองที่พอจะ
ยืนยันได้ แต่ไม่สามารถเปิดเผยเอกสารนั้น ๆ ได้ ดังนั้นจึงคิดว่าข้อมูลที่ปรากฏอยู่ใน
วิทยานิพนธ์นี้มีความถูกต้องพอที่จะเชื่อถือได้

ดังที่ได้กล่าวแล้วว่า ข้อมูลที่ได้มาเป็นไปในรูปของการค้นคว้าวิจัยทางเอกสาร
(Documentary Research) ดังนั้นการเสนอเรื่องจึงเป็นในรูปของการพรรณนา
ความ (Description) ซึ่งแบ่งเป็นบท ๆ โดยจะกล่าวถึง พื้นฐานด้านต่าง ๆ
ของลาว ว่ามีส่วนเกิดกฏหรือเป็นอุปสรรคในการบริหาร ประเทศของรัฐบาลผสมชุดนี้

เพียงใด ต่อจากนั้นก็กล่าวถึงอุปสรรคต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับรัฐบาลสมชุนนี้ทั้งปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก ซึ่งได้แก่การแทรกแซงจากมหาอำนาจและต่อไปก็เป็นบทวิเคราะห์ถึงความล้มเหลวของรัฐบาลสมชุนนี้และบทสรุปในที่สุด

๕. ขอบเขตของการศึกษา

ในการศึกษาเรื่องนี้ ผู้เขียนได้กำหนดตั้งแต่การเริ่มจัดตั้งรัฐบาลสมชุนที่ ๒ ในปี พ.ศ. ๒๕๐๕ ตลอดมาจนถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในการที่รัฐบาลสมชุนนี้บริหารประเทศอยู่ แม้ว่าในความเป็นจริงนั้น รัฐบาลสมชุนนี้จะสิ้นสุดสภาพลงตั้งแต่ปี ๒๕๐๖ แล้วก็ตาม การศึกษาจะได้ครอบคลุมถึงการแทรกแซงของมหาอำนาจในการมีบทบาทเข้ามาวรมจัดตั้งรัฐบาลสมชุนนี้ ตลอดจนการบ่อนทำลายของประเทศมหาอำนาจเหล่านี้ อย่างไรก็ตามการศึกษาในเรื่องนี้จะไม่ครอบคลุมไปถึงทางด้านการทหาร เพราะมีข้อจำกัดประสงค์ของการศึกษา แต่อาจจะมีข้อมูลบางประการที่จำเป็นต้องเกี่ยวโยงไปถึงเพื่อสนับสนุนผลของการวิจัยเท่านั้น

๖. ทฤษฎีและแนวความคิดที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาวิทยานิพนธ์เรื่องนี้ได้นำเอาทฤษฎีการเมืองซึ่งใช้สำหรับศึกษาการเมืองของประเทศกำลังพัฒนา **ทฤษฎี** หนึ่งมาใช้ นั่นคือ

Functional Theory of the Polity^๑ โดยศึกษาถึงความสัมพันธ์

ระหว่างประชาชนกับการปกครองของประเทศว่าเป็นไปในรูปลักษณะใด และอาจจะสามารถใช้นำนายทิศทางการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองได้อย่างถูกต้อง โดยเฉพาะ

^๑ Almond, Gabriel A & Coleman, James S., eds., The Politics of the Developing Areas (Princeton N.J. Princeton University Press, ๑๙๖๐), p. ๒๖

อย่างยิ่งสามารถจะศึกษาภาพอนาคตของการพัฒนาประชาธิปไตยของประเทศไทย
ได้ การศึกษาค้นคว้าตามทฤษฎีนี้แบ่งเป็น ๒ ส่วน คือ

๑. ส่วนที่ใส่เข้าไป (input functions) หรือส่วนอันเป็นหน้าที่ของ
ประชาชนที่มีต่อการเมืองของประเทศ ซึ่งอาจแยกเป็น

- ๑.๑ ความเข้าใจเกี่ยวกับการเมืองและการเข้ามีส่วนร่วมในกระบวนการเมืองของประชาชน (Political socialization and recruitment)
- ๑.๒ การแสดงออกของประชาชนเพื่อรักษามวลประโยชน์ของเขา (interest articulation)
- ๑.๓ การรวมกลุ่มของประชาชนที่มีผลประโยชน์ร่วมกัน (interest aggregation)
- ๑.๔ การแสดงความคิดเห็นของประชาชนในปัญหาการเมืองของประเทศเพื่อให้ผู้บริหารของประเทศรับรู้และนำไปปฏิบัติ (political communication)

๒. ส่วนที่เป็นผลออกมา (output of function) คือการปฏิบัติหน้าที่
ของสถาบันการเมืองของประเทศ ซึ่งแยกออกเป็น

- ๒.๑ การวางระเบียบข้อบังคับ (rule - making)
- ๒.๒ การนำระเบียบข้อบังคับไปใช้ปฏิบัติ (rule application)
- ๒.๓ การตัดสินชี้ขาดให้เป็นไปตามระเบียบข้อบังคับ (rule Adjudication)

ในระบบการเมืองแบบประชาธิปไตย การปฏิบัติหน้าที่ของสถาบันการเมือง
ดังกล่าวก็แบ่งแยกออกเป็นฝ่ายนิติบัญญัติ ฝ่ายบริหาร ฝ่ายตุลาการ ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ต่าง
ต่างกันออกไป คือ ฝ่ายนิติบัญญัติก็จะทำหน้าที่ออกกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ

เสนอร่างกฎหมายต่าง ๆ เพื่อให้ให้นำมาใช้ เมื่อกฎหมายนั้น ๆ ผ่านสภานิติบัญญัติแล้ว ก็เป็นกฎหมายโดยมีฝ่ายบริหาร จะทำหน้าที่ในการนำระเบียบข้อบังคับนั้นไปปฏิบัติให้บรรลุผลตามที่ต้องการ และถ้าหากมีการฝ่าฝืนกฎหมายหรือระเบียบปฏิบัตินั้น ก็จะมีศาลเป็นผู้พิจารณาตัดสินชี้ขาดให้เป็นที่ไปตามระเบียบหรือกฎเกณฑ์ที่วางไว้ อำนาจทั้งกล่าวจะต้องมีการแบ่งแยกกันใช้ทั้งนี้เพื่อให้อำนาจและอำนาจโครงสร้างและดวงกัน ทั้งนี้เพื่อให้เกิดกระบวนการที่ให้หลักประกันแก่เสรีภาพของประชาชน

ในการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างประชาชนกับการปกครองของประเทศตามทฤษฎีนี้ จะต้องพิจารณาถึงคุณภาพของสิ่งที่จะใส่เข้าไป (input function) เป็นสำคัญ

หาก input function ที่ คือ ประชาชนมีความเข้าใจในการเมือง และเข้ามีส่วนร่วมในกระบวนการเมืองของประเทศตามระดับความสามารถ มีการรวมตัวเป็นกลุ่ม ผลประโยชน์ที่ทำหน้าที่คอยรักษามลประโยชน์ของตน มีพรรคการเมืองใหญ่ที่รวมกลุ่มผลประโยชน์ใหญ่ ๆ ไว้ และมีการแพร่ข่าวสารการเมืองโดยเสรีที่จะก่อให้เกิดความคิดเห็นแล้ว ส่วนที่เป็น output function ก็จะติดตามไปด้วย กล่าวคือ เมื่อใส่ input function เข้าไปในกระบวนการทางการเมือง สถาบันการเมืองก็จะปฏิบัติหน้าที่ของตนใน process เพื่อสนองความต้องการของประชาชน แล้วส่วนที่เป็น output function ก็จะสอดคล้องกับความต้องการของประชาชน แต่ถ้าส่วนที่เป็น input function อ่อนแอหรือไม่ดีแล้ว output function ก็จะไม่ดีด้วย ยิ่งกว่านั้นกระบวนการทางการเมืองยังอาจจะไม่สอดคล้องกับรูปแบบการปกครองที่วางไว้

ทฤษฎีนี้เป็นทฤษฎีที่พยายามชี้ให้เห็นว่าพฤติกรรมของสถาบันทางการเมืองจะเป็นไปตามระเบียบแบบแผนที่วางไว้หรือไม่นั้น ขึ้นอยู่กับว่าประชาชนมีความสนใจในการเมืองและมีประสบการณ์เกี่ยวกับการเมืองดีหรือไม่ หากประชาชนมีความสนใจการเมือง และพยายามเข้าไปมีส่วนร่วมตามวิถีทางการเมือง ประเทศนั้นก็จะมีพลังเคลื่อนไหวทางการเมือง (Political Force) ที่จะเป็นส่วนเชื่อมโยงระหว่าง

Input function ก็กระบวนการทางการเมือง (Political process) เพื่อให้ได้ผลลัพธ์ (output) ที่สนองความต้องการ ประชาชนและพัฒนาประเทศเพื่อจะนำประเทศให้พ้นจากสภาวะหัวเลี้ยวหัวต่อไปสู่สังคมสมัยใหม่

นอกจากนั้นก็จะนำเอาทฤษฎีการเมืองระหว่างประเทศอีกทฤษฎีหนึ่งมาใช้เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศต่าง ๆ ที่มีต่อกันนั่นคือ System and Linkage Theories^๒ ซึ่งได้พยายามอธิบายการเมืองระหว่างประเทศ โดยแบ่งระดับการเมืองออกเป็น ๓ ระบบ คือ

- ๑. Global System ระบบโลก
- ๒. Regional System ระบบภูมิภาค
- ๓. Internal System ระบบภายในประเทศ

ทั้ง ๓ ระบบนี้จะมีความสัมพันธ์ระหว่างกันโดยระบบที่อยู่สูงกว่าจะมีอิทธิพลต่อระบบที่อยู่ต่ำกว่า ปราบฏการณ์ในระบบที่อยู่สูงกว่าจะมีผลต่อปรากฏการณ์ในระบบที่อยู่ต่ำกว่าอย่างมากมาย ส่วนปรากฏการณ์ในระบบที่เล็กกว่าจะก่อให้เกิดระบบที่ใหญ่กว่าได้เหมือนกัน แต่ก็ไม่มากนัก

ในแต่ละระบบยังมีผู้แสดงอยู่ ๓ ตัว นั่นคือ

- ๑. Key Actors ผู้แสดงที่เป็นตัวสำคัญ
- ๒. Intrusive Actors ผู้แสดงที่เข้าแทรกแซง
- ๓. Peripheral Actors ผู้แสดงที่เป็นตัวประกอบ

^๒ คร. กระมล ทองธรรมชาติ, การเมืองระหว่างประเทศ (กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๑๖), หน้า ๖ - ๗

ในระบับ Global System ผู้แสดงที่สำคัญหรือ Key Actor ที่เห็น
 โดดชัดคือองค์การสหประชาชาติ และประเทศสหประชาชาติซึ่งมีบทบาทเป็นผู้แทรกแซงกิจ
 การของประเทศอื่น ๆ ด้วย ส่วนประเทศมหาอำนาจอื่น ๆ มีบทบาทเป็นผู้แสดงประกอบ
 เท่านั้น

ซึ่งเมื่อพิจารณาจากทฤษฎีนี้แล้ว ในระบบโลก (Global System) จะเห็น
 ว่าจะดาวเป็นเพียงประเทศเล็ก ๆ ซึ่งไม่มีความหมายนัก ส่วนในระบับภูมิภาคคืออินโดจีน
 ดาวก็เป็นตัวประกอบเช่นกัน ตัวสำคัญของอินโดจีนได้แก่ประเทศเวียดนามทั้งเหนือและใต้
 ซึ่งกำลังทำสงครามกันอยู่ โดยมีประเทศมหาอำนาจเป็นตัวแทรกแซง ที่สำคัญก็คือสหรัฐ
 อเมริกา โซเวียต และจีนคอมมิวนิสต์ ฉะนั้นจากทฤษฎีนี้ดาวและสงครามในดาวจึงเป็น
 ส่วนหนึ่งของอินโดจีนและสงครามในเวียดนาม การเปลี่ยนแปลงในดาวจะมีผลไม่มากนัก
 ต่อเวียดนามและสงครามเวียดนาม แต่สงครามเวียดนามนั้นกลับมีอิทธิพลต่อสงครามใน
 ดาวอย่างมากมาย กล่าวได้ว่า เมื่อสงครามในเวียดนามยุติลงแล้วก็จะทำให้สงครามใน
 ดาวยุติลงด้วย และหากฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งในสงครามเวียดนามเพลี่ยงพล้ำก็จะมีผลต่อฝ่าย
 ที่มีความเชื่อในสิ่งเดียวกันในดาวต้องเพลี่ยงพล้ำไปด้วย